

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PERȚA, COSMIN

Arșița / Cosmin Perța. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3082-7

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COSMIN PERȚA

Arșița

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

1.

Pe Teofil l-a scos din cocioaba lui ceața. De câteva zile se așezase peste dealuri o ceață de o culoare nemaiîntâlnită, o ceață mov. Și-a luat cojocul peste sutană și a ieșit să se uite mai de aproape. Era într-adevăr mov, densă și mirosea de la distanță. Nu, nu mirosea a apă, așa cum se aștepta, mirosea a trandafir. Dacă urcai tot dealul acela, de acolo satul se vedea destul de bine. Știa că nu are cum să vadă ceva pe o asemenea ceață, dar tot a urcat. Nu se vedea nimic, cum se și aștepta, dar dinspre sat se auzea, totuși, un uruit, ca și cum zeci de motoare s-ar fi ambalat la maximum. Și-a făcut cruce și se pregătea să se întoarcă la cocioaba lui, când i-a auzit și mai pe urmă i-a și văzut urcând dealul.

O fetiță de vreo zece ani și un băiețel de vreo opt, pe care fetița mai mult îl târa după ea, urcau plângând. Erau plini de noroi, mânuțele și fețele le erau zdrelite și plâneau mocsit cu sughițuri. Le-a ieșit în întâmpinare, l-a luat pe băiețel în brațe și pe fetiță de mână și i-a întrebat ce-i cu voi?, dar ei

plângeau în continuare. Miroseau puternic a bălegar, aveau bălegar în păr și pe haine.

I-a dus în cocioabă, a suflat în cărbuni să se întetească puțin jarul, a aruncat în jar trei cartofi și tot în jar a pus și ibricul de campanie în care turnase niște fiertură de napi sălbatici. Le-a dat copiilor să mănânce, le-a dat și câte un măr, apoi i-a întins în patul lui și i-a învelit cu pieile lui de oaie.

A aprins o lumânare, a făcut semnul crucii deasupra patului și i-a zis fetei dracului: stai aici să ai grijă de ei, eu mă duc să văd ce-i în sat.

47.

După 24 de ore, Wolkonsky încă nu se întorsese acasă, asta nu putea să fie un semn bun, deși oamenii din oraș începuseră deja să sărbătorească retragerea colonelului. Toate casele erau luminate și se auzea muzică din fiecare dintre ele și pe stradă puteau fi văzuți oameni zâmbitori și ferice care îmbrățișau necunoscuți fără vreun motiv aparent.

Fiesta cuprinsese orașul damnat cu câteva ore în urmă.

Vecinii le-au bătut la ușă, dar ei nu au răspuns. Izabella stătea în bucătărie bând cafea după cafea, deși Teofil încerca cu ultimele lui resurse de elocvență să o convingă că este nociv pentru copil.

Vreau să mergem la mama, i-a spus Viorica lui Teofil.

Nu e gata încă, i-a zis Teofil. Când o să fim siguri că e gata, merg eu și o aduc înapoi.

Nu, a zis Marcu, mergem cu tine, când e gata vrem să mergem la mama.

Nu e gata încă. Și chiar dacă ar fi gata, nu sunteți pregătiți de un nou drum peste munte. O să merg eu să o caut și o să o aduc la voi.

Nu, nu avem încredere în tine, a zis Viorica, mergem împreună, vrem să o vedem pe mama. Dacă tu mori pe drum, poate măcar noi scăpăm și ajungem la mama.

Trebuie să ajungem la mama, a zis Marcu.

Nu, nu se poate așa, e prea periculos, a zis Teofil. Promit, cum se deschide orașul, trec din nou muntele și o caut pe mama voastră și o aduc aici.

Și dacă e rănită și nu se poate mișca? a întrebat Viorica.

Atunci o să mă întorc, o să vă iau și o să vă duc pe voi la ea, promit, a zis Teofil.

A promis, i-a zis Marcu Vioricăi.

Ai promis, i-a zis Viorica lui Teofil.

Da, a promis, le-a zis fata dracului copiilor. El își ține promisiunile. Nu față de mine, dar față de toți ceilalți.

Oamenii începeau să se bucure și să se destrăbăleze în bucuria lor. Și nu mai era liniște nicăieri.